

sin forfatningsmæssige Bevillingsret, trues vi med ny provisoriske Love, og det erklæres yderligere, at den meget omtalte og lovpriiste Genindsættelse af de midlertidige Bevillingslove — for saa vidt en saadan Lov overhovedet vil komme til Anvendelse, hvad der endda kan være tvivlsomt — kun betyder en Respit af to Maanedre, og dermed er det forbi. Det kunde nu dog være af nogen Interesse at saa oplyst, hvorvidt dette er noget, som Regeringens Blad mener sig med at skrive paa egen Haand, eller om dette er et Udtryk for Regeringens politiske Standpunkt. Vi have hørt fra Konseilspræsidenten, at han og Regeringen staa paa Forligets Standpunkt, men hvad dette Forlig er og betyder, det ved hverken jeg eller nogen anden. Jeg tillader mig da at spørge den ærede Minister: Ere de Anskuelser, som udtales i den nævnte Artikel i „Berlingske Tidende“ for den 4de April d. A., ere disse Anskuelser ogsaa den ærede Ministers? Og ere de i Overensstemmelse med det i 1894 sluttede Forlig? Og hvis den ærede Minister hertil svarer ja, tillader jeg mig at spørge det ærede Medlem for Høien (Bjessen): Ere disse Anskuelser ogsaa hans, og ere de efter hans Opfattelse i Overensstemmelse med Forliget? Disse Ord „Forlig“ og „Forligsvenner“ ere jo ikke opfundne af dette saakaldte Forligs Modstandere. Det er selve dem, der have sluttet Forliget, som benytte disse Ord, og som derved gennem antyde, at der er indgaaet en Overenskomst, foregaaet en Akt, hvorved man er bleven enig om et eller andet. Men hvad denne Overenskomst gaar ud paa, hvad det er, man er bleven enig om, ved ingen af os udenforstaaende, thi Meddelelserne gaa i stik modsat Retning. Fra den ene Side kan man høre, at nu er Forfatningen genoprettet, nu ere vi atter i normale forfatningsmæssige Tilstande, nu har man forsaget Provisoriet og alt dets Bæsen og alle dets Gerninger. Og fra den anden Side hører man, at ganske vist er der en Ende paa den storpolitiske Strid, som den kaldes, men at Striden er endt paa den Maade, at Ministeriet Estrups Opfattelse af Grundloven og Benyttelse af Grundloven er godkendt, at provisoriske Finanslove og hvad dertil hører ere et Baaben, som ganske vist foreløbig er lagt til Side, saa længe der ikke er Brug derfor, men som vil blive taget frem paa ny, naar som helst Folketinget atter maatte give Anledning dertil. Og denne Opfattelse kan læses i en Mangfoldighed af Udtalelser i Højrepræsen, i den ansvarsløse Regeringspresse, den kommer igen i en Mængde Udtalelser paa Møder; ja den er endog, som

det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) i Gaar nævnedes, lagt selve Ministrene i Munden. Han fremdrog de Udtalelser, som ifølge et Referat i Højrebladene nylig ere blevne fremførte af den ærede Finansminister under et Møde i Randers. Nu er det meget muligt, at den ærede Finansminister vil oplyse, at saadanne Ytringer har han aldrig brugt, at Referatet er urigtigt; men det kommer ikke saa meget an paa, om Ministeren har sagt det, det kommer mere an paa, om han kunde have sagt det. At den Slags Udtalelser lægges Ministrene i Munden af deres egne Meningsfæller, viser, hvad der er Højres almindelige Opfattelse af dette Ministeriums politiske Anskuelser og Standpunkt. Jeg henstiller da: Var det da ikke for en Gangs Skyld muligt, at vi kunde saa et klart og aabent Svar paa det simple Spørgsmaal: Er denne Opfattelse af Ministeriets politiske Standpunkt rigtig, eller er den det ikke?

Jeg vender mig derefter til Regeringens Deltagelse i Lovgivningsarbejdet. At det som Regel er Regeringen, som maa være den ledende i Lovgivningsarbejdet, er noget, der siger sig selv. Det er saa indlysende, at under sædvanlige Forhold vil det, at Rigsdagen søger at enes om Love uden Ministeriets Ledelse, blive betragtet som en Tilfidsættelse og Ydmygelse for dette. Naar Partierne først give sig til at enes om Love uden Ministeriets Medvirkning, betyder det, at de enes om at staffe Ministeriet bort. Og saaledes som den politiske Magtfordeling er hos os, vil Forholdet normalt dog i alt Fald være det, at Ministeriet repræsenterer et Parti, som har Flertal i det mindste i det ene af Tingene, og at det da som dette Partis Fører og Leder forhandler om Lovgivningen med det andet Ting. At føre en saadan Forhandling efter de mange Mars Mistillid og Mangel paa Forstaaelse, som er kommen til at ligge de to Ting imellem, det er ganske vist ikke nogen let Opgave. Den kræver et klart politisk Blik, megen Takt og Behændighed, og den kræver ikke mindst megen Fasthed og Myndighed over for sine egne. Naar jeg saa spørger: Med hvilket Held har Regeringen i den forløbne Samling søgt at løse denne Opgave, saa kunne vi jo som et typisk Eksempel tage den Lov, der af selve Regeringen forud blev udpeget som Prøvestenen, nemlig Skolelovsforslaget. Jeg nævnedes før, at den højtærede Kultusminister i Odense har søgt Skylden for Resultatløsheden hos Reformpartiet. Der har i det hele taget i den forløbne Sommer fra de forskellige Partiers Side aabenbart været Ønske om